

Излиза седмично.

Годишен абонаментъ 5 лв.
За 6 мѣсици . . . 2:50 лв.
винаги въ прѣдплата.Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ на се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ

ДЕМОКРАТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

За обявления се плаща:

за гармондовъ редъ на I ва стр.
10 ст, на IV-та стр. — 30 ст.За повече публикация се прави
особно споразумение.Съобщения, ръкописи и суми,
както и всичко относеще се да
вѣстника се изпраща на адресъ:Редкция „Народен Гласъ“ гр. Плѣвень
Единъ брой 10 ст.

ОТКРИВАСЕ ПОДПИСКА

ЗА

фондъ на в. „Народенъ Гласъ“.

Фонда ще има за цѣль издръжката на вѣстника и поддръжане най-широка агитация и пропаганда на идеитъ и принципитъ на демократическата партия въ града, околията и окръга. Ето защо ние апелираме къмъ всички наши партийни членове и политически съчувственици, които милѣятъ за каузата, която е еднакво присърдце както намъ, тъй и на тѣхъ, да ни подкрѣпятъ, като дадатъ своята скромна лѣнта и насмогнатъ по този начинъ за прѣуспяването на задачата която сме си поставили. Вашата малка помощ ще бжде отъ голѣмо значение за насъ, особено въ настоящия моментъ, когато сѣ лични сръдства и усилия сме подели тая толкозъ трудна, но същевременно и възвишена задача. Ние Ви молимъ въ името на партийния дългъ да агитирате най-широко както за разпространението на вѣстника, тъй и за засилване на фонда. Нашата парична мощъ ще бжде нашата най-сигурна подкрѣпка въ критически моменти, когато достойно ще оставаме нашитъ позиции, каквито тъй чеего настѣпватъ въ нашия неустановенъ още политически животъ.

Прочие нека възвишената кауза, която е еднакво мила намъ и Вамъ ни въодушевява и ние сѣ бавни, но сигурни стѣпки ще вървимъ смѣло напредъ и развѣваме високо знамето на демокрацията, на демократическитъ принципи и идеи, на демократическата партия. Партийни другари и съчувственици, ние очакваме и разчитаме на Вашата помощ и подкрѣпка.

За позителъ на фонда е упълномощенъ г-нъ **Цони Ив. Милчевъ**, жителъ отъ гр. Плѣвень, търговецъ — демократъ и училищ. настоятелъ.

Всѣки желающъ да вземе участие въ подписката за образуването на този фондъ трѣбва да внесе най-малко 5 лв. А тѣзи отъ спомоществателитъ на фонда, които внесатъ най-малко *десетъ* (10) лева ползуватъ се съ правото да получаватъ вѣстника една година безплатно.

Сръщу вноската си издава квитанция отъ администрацията на вѣстника ни подписана отъ **Ц. Ив. Милчевъ** или отъ главния редакторъ ступанинъ **Яко Ив. Мъстиновъ**. Имената на спомоществателитъ, а тъй сжщо и вноските имъ ще се публикуватъ редовно въ броеветъ на вѣстника ни.

Отъ редакцията на в. „Народенъ Гласъ“ гр. Плѣвень 20 ноември, 1909 год.

Заемътъ на нашата община.

Има ли нужда нашата община
отъ заемъ?

III.

Въ миналата си статия разгледахме въпросътъ за постройката на *модерни салхана, модерни и хигиенични табахани и кожухарски работилници и градски хали*, за които ще се авансиратъ суми отъ проектирания петъ милионенъ общински заемъ.

Отъ новия заемъ, който иска общинския съветъ да направи, ще се употреби една значителна сума за *павирането на улицитъ*. Ние не си въобразяваме, че сегашния общ. съветъ, или който и да е другъ, ще може да *павира всичкитъ улици на града въ продължение на една, две или три години*. Това е невъзможно. За такъва крупна работа се изискватъ не само много по-голѣми суми отъ тия, които прѣдвижда общ. съветъ въ протоколътъ си, но и години въ продължение на които би могла да се извърши работата. За дълги години у насъ ще си остане желанието да видимъ всичкитъ улици на града павирани и еднѣжъ за винаги да се избави населението отъ сегашната умразна и изобилна калъ, каквато не липсва и по главната улица. До когато всичкитъ улици въ града, включително и тѣзи въ най-крайнитъ квартали не се павиратъ, до тогава ние не ще можемъ да се избавимъ нито отъ калъта по главната и другитъ улици, нито отъ непоносимиятъ прахъ прѣзъ лѣтнитъ убийствени горещини. Сравнителна чистота ще има по главната и другитъ улици само когато се постелятъ и поддръжатъ всичкитъ улици на града, а не само нѣкои. Нашето горещо желание е да видимъ прави, постлани и чисти улици и въ крайнитъ на града, защото и гражданитъ отъ крайнитъ квартали иматъ сжщитъ права и задължения било къмъ общината или държавата, както и тѣзи отъ центъра на града. Не може да се прѣнебръгва факта, че както бившиятъ стамболовистки общ. съветъ тъй и прѣдшествувалитъ го, които главно извърши-

ха строителнитъ работи въ града, се отнасяха равнодушно къмъ исканията и нуждитъ на гражданитъ отъ крайнитъ квартали. Че това е така може всѣки да се увери, стига да намине изъ тѣзи квартали и види сѣ собственитъ си очи онази огромна и мръсна калъ, що газии прѣдимно бѣдното население. Сѣкашъ нему не е необходимо нито чистота, нито вода, нито послани и прави улици! И намъ се иска да върваме, че сумитъ, що прѣдвижда въ протокола си общ. съветъ за постилане на улицитъ ще бждатъ използвани прѣдимно за тѣзи улици въ крайнитъ, които до сега сж били изоставени отъ досегашнитъ общ. съвети подъ единъ или другъ прѣдлогъ. И когато общ. съветъ отъ новиятъ заемъ прѣдвижда една крупна сума отъ 100,000 лв. за постилане на улици, та по този начинъ да може да се допринесе що годъ изобщо за благоустройството на града, особено въ изоставените и почти забравени крайнитъ квартали, ние не можемъ да му не дадемъ своята подкрѣпка. Нека най-сетнѣ се тури край на настоящето непоносимо положение и еднѣжъ за винаги се разбере, че въ чистотѣта на улицитъ и паважа имъ се крие най-голѣма прѣлестъ на единъ градъ. При постлани улици и грижливо поддръжани, при изобилие на вода, което мери общ. съветъ да направи сѣ новиятъ си заемъ, ние ще можемъ да имаме една сравнително задоволителна чистота, каквато всички желаятъ, не за съжаление и сега нѣмаме. Гьолицата, траповетъ, камѣнитъ, непоносимата калъ по сегашнитъ улици сж вече умръзнали на всички. Тѣхното прѣмахване ще бжде благодатъ за всички, както за работника, тъй и за първия търговецъ.

Стига да се съзнае еднѣжъ, че най-сигурната хигиена за единъ градъ се крие въ неговитъ чисти, постлани и грижливо поддръжани улици и се насочи дѣйността на общ. съветъ въ това направление то ние слѣдъ 7—8 години ще имаме едно положение, което подобава на единъ модеренъ градъ и ще отговаря на главнитъ хигиенични изисквания.

Ето защо, прѣдъ видъ на това, че новия заемъ мери да удовлетвори едни назрѣли и отдавна съзнавани отъ всички съзнателни граждани нужди на града, ние ще подкрѣпимъ въ случая общ. съветъ и сме готови въ това направление да му дадемъ нашата морална подкрѣпка всѣкога.

И вмѣсто да се прави безогледна опозиция на сегашния общ. съветъ нека всички граждани му дадатъ своята подкрѣпка и настояятъ за по-скорошното удовлетворение на всички належащи нужди.

Флемингъ.

Общинска театрална труппа.

Въпросътъ, що се подигна въ миналия брой на в. „Н. Гласъ“ е твърдъ важенъ и изисква по-обстойно и обективно разглеждане.

Прѣди да се рѣшава въпросътъ за *общинска театрална труппа*, трѣбва да рѣшимъ единъ по-общъ въпросъ: *частни или общински, държавни театрални труппи?* Само когато *рѣшимъ* този въпросъ въ една или друга смисълъ ще прѣминемъ къмъ въпроса за *общинска театрална труппа*.

У насъ е известно за всички, че отъ изкуството, литературата не може да се живѣе; тѣ не сж доходна професия и за това скромнитъ и работливи труженици въ това поприще, ако очакватъ да живѣятъ само отъ своята професия тѣ рискуватъ да гладуватъ. Нѣма у насъ писателъ, който да живѣе отъ своитъ литературни трудове.

Нашитъ най-стари и даровити поети и писатели бѣха принудени най-сетнѣ слѣдъ толкозъ годишна борба да прѣклонятъ глава и поизкатъ държавна пенсия за да могатъ да живѣятъ. Сжщото положение иматъ и по-младитъ ни поети и писатели, които не могатъ да искаратъ отъ своето поприще даже за удовлетворение на най-насъщнитъ си нужди. Затова тѣ всичкитъ сж чиновници на държавата и сжщевременно упражняватъ своето перо. У насъ не само сега, но може би за винаги поетътъ не ще може да живѣе отъ своето изкуство, а всѣкога ще бжде принуденъ да прибѣгва къмъ странична и чужда на призванието му работа, като корекции, вѣстникарство и др. или пъкъ до чиновничество. Хонорарътъ, който получаватъ тѣ за своитъ произведения е не само недостатъченъ за удовлетворение на нуждитъ имъ, но и мизеренъ.

Този печаленъ фактъ се обуславя отъ ограничения литературенъ пазаръ, който не е въ състояние да донесе даже паритъ на издателитъ, що сж изразходвали за издаването на нѣкое съчинение, а какво остава да плаща и богатъ хонораръ. Нашиятъ литературенъ пазаръ е толкозъ много слабъ, че не може да издръжа *професионални* литератори, прѣводачи, писатели и затова послѣднитъ прибѣгватъ до друга странична работа, що може да имъ гарантира сръдствата за сжществуване.

Сжщото наблюдаваме и по отношение на театралното дѣло. Че сме направили голѣми стѣпки въ това отношение напредъ — туй се не оспорва отъ никого. Обаче трѣбва да се признае факта, че у насъ още нѣма онази театрална

публика, която би могла да поддържа било някоя мѣстна театрална трупа, било пктуваща такава изъ страната. Може би мнозина ще ми възразятъ, че това не е вѣрно. За да ги увѣря въ правотата на това, което излагамъ, ще посоча на нѣкои факти изъ нашия животъ. *Прѣди всичко трупата на г. Матей Икономовъ* — този многогодишенъ, енергиченъ и неотчайващъ се работникъ, който вече десетъ години обикаля България съ театрална трупа и си е спечелилъ шчо годѣ уважение и публика въ повечето градове у насъ. Безспорно е, че М. Икономовъ е ималъ и има повече публика, отколкото е ималъ до сега г. Ан Страшимировъ съ своята набързо сформирана драматическа трупа въпрѣки това, че г. Икономовъ не е „драматургъ“, като Страшимирова. Икономовъ е популяризирилъ своето име и има своя публика. Той може да играе „Хамлетъ“ въ такава редакция, че всѣки интеллигентенъ човѣкъ да напусне салона, обаче въпрѣки това, сжщата му пиеса „Хамлетъ“ ще бѣде посѣтана. Това сме имали възможность сами да наблюдаваме.

Но, ако М. Икономовъ има публика, това не иде ли да ни покаже, че наистина, при постоянни и енергични усилия може да се дойде до положението да се *стабилизира една театрална трупа*? — на този въпросъ отговаряме: *за сега и за дълго още у насъ не ще бъде възможно да се стабилизира една пктуваща изъ страната уредена театрална трупа, съставена отъ добри артисти.*

Кои сж обективнитѣ причини за това, ще посочимъ въ следната си статия.

Случаенъ слушатель

Една „сѣбла“ и „безпощадна“ критика.

На пѣтъ за родния си градъ минавахъ прѣвъ Пльвенъ. Изъ улицитѣ виждамъ изобилно налепени афиши за публично събрание по въпроса за петъ-милионна общински заемъ, издадени отъ мѣстната органзация на тѣснитѣ социалисти. Съ скука и голѣми усилия прочетохъ този неграмотно написанъ афишъ и се позаинтересовахъ да приежтствувамъ на събраниято. Рѣшихъ да прѣстоя и на 15 т. м.

Сутринтъ кжсно къмъ 11 часа въ градския салонъ, изпълненъ съ публика прѣдимно работнишка и тукъ тамъ нѣкои опозиционери, на сцената излиза да говори гр. Т. Лукановъ.

Не бѣхъ слушалъ Луканова отъ прѣди три години и въ мене се породи силно желание да го слушамъ внимателно за да видя дали все на старитѣ си позиции тѣпче или же животътъ му е повлиялъ. Съ сжщитѣ кухии безсѣдържателни фрази започва високо, гръмовито, и слушателятъ очаква да чуе нѣкои силни, смѣли мисли, а вдругъ, като си даде отчетъ за изказанитѣ думи идва до съзнанието, че този човѣкъ е станалъ още по-голямъ поклонникъ на думитѣ, на фразата. Близо единъ часъ го слушахъ и останахъ съ убѣдението си, че въпрѣки изминалитѣ се три години този човѣкъ е все тѣй *празнословенъ, схоластиченъ, дори скученъ ораторъ*. Логиката остава далечъ, вѣроятно за философитѣ, и съ кухата си фразьорска рѣчь се стреми да убѣди слушателятъ си че: 1) противъ заема не е; 2) че на общината не е потрѣбенъ заемъ; 3) че заема трѣбва да се направи; 4) че заема е необходимъ за развитието на града; 5) че заема се прави заради комисионни; 6) че работницитѣ нѣматъ нужда отъ заемъ, тѣмъ нищо полезно нѣма да имъ донесе и други подобни противорѣчиви положения, които би забълъзълъ още на прѣвъ планъ всѣки шчо годѣ мислящъ гражданинъ. Ето до какво положение най-сетнѣ дългата и упорита работа го е докарала, че логиката, остроумието сж го вече напуснали и е станалъ любителъ на голѣмитѣ фрази, шаблонитѣ изрази, на думитѣ. И когато нѣкои познати ме запитаха: Какъ излѣзе рѣчьта на Луканова? — имъ отговорихъ съ извѣстно съжаление: „*думи, думи и само думи* . . . Този човѣкъ е вече издребнѣлъ, неговата мисль е отказала да му служи; противорѣчията му сж толкозъ явни, та чудно ми е какъне ги съзира“. Въпрѣки очакването ми да чуя една смѣла, безпощадна критика, *азъ чухъ една куха безсѣдържателна, пълна съ противорѣчиви положения рѣчь*.

Нѣкогашниятъ бодръ, остроуменъ, енергиченъ и съобразителенъ Лукановъ е въ значителна степенъ издребнѣлъ.

Процестъ на Пльвехската градско-общинска библиотека.

II.

Обръщанена библиотеката въ „Градско читалище“.

Нуждата отъ подновяване на старото читалище или създаване на ново се е чувствувала силно въ първитѣ години слѣдъ освобождението. Учаща се младежъ, учители и др. най-много сж залѣгали за това. Давани сж нѣколко прѣдставления за тази цѣль. Едва въ 1886 г. младежи отъ града и учащи се въ Търново, Габрово и другадѣ сж се събрали прѣвъ ваканцията, съставили единъ проекто-уставъ на едно д-тво, което нарекли съ името на старото читалище „Съгласие“. Въ края на 1886 год. се свикало публично събрание за сжщата цѣль. Събраниято избрало едно врѣменно настоятелство, което да прѣгледа устава и да го докладва.

На 18 януарий 1887 г. членоветѣ инициатори на д-тво „Съгласие“ биле свикани отъ врѣменното настоятелство въ Св Николаевското училище. Приели устава, първия членъ на който гласи: „Цѣльта на дружество „Съгласие“ е съставянето и поддържането на една публична библиотека за подпомагане умственото и нравственото развитие на гражданитѣ“. Доставени сж биле 3 вѣстника, 7 списания и нѣколко книги — всичко на брой 32 тома. Това е съставлявало цѣлния инвентаръ на д-твото. Читалията на д-твото се е помъщавала въ кафенето на Фичо Дамяновъ. Числото на членоветѣ му е било 36. На 26 Юли 1888 г. се избрало ново настоятелство въ съставъ, Г. Кирковъ, Г. Смоляновъ и Ю. Симеоновъ. Съ писмо отъ 6 августъ 1888 г. настоятелството е извѣстило на Пльв. Гр. Община че въ града се е основало прѣвъ 1887 г. д-тво „Съгласие“, но не е проявило до сега никаква дѣйность, едно по това, че нѣма никакви сръдства, а така сжщо нѣма и мѣсто за помъщение. Въ сжщото писмо се моли общината да отстъпи нѣкое помъщение. На 17 септ. с. г. Общината отговаря, че особено помъщение нѣма за да даде, но отпуска нѣкои отъ училищата, когато сж свободни.

На 25 септ. с. г. е станало заседание на д-твото (протоколъ № 2) подъ прѣдседателството на Л. Петровъ. Дневенъ редъ е билъ: *обръщане библиотеката на дружеството отъ частна библиотека на „Градско читалище“*. По този въпросъ говорилъ е Ив. Юрдановъ: „Той мисли, че по голѣма полза ще принесе д-твото на града ако обърне частната си библиотека въ градска; освѣнъ това той каза, че ако библиотеката е градска, то общината ще може да ни отпуща прѣвидената за тази цѣль сума въ годишната си бюджетъ“. Рѣшено е: *„Да се обърне частната библиотека на д-твото въ градска и да съставлява библиотека на Градското читалище и е натоварена комисията по прѣработване на устава да го измѣни въ този духъ*. За помъщение е взета кжщата на Г. Хр. Кировъ за 6 мѣсеци — 120 лв.

На 9 окт. 1888 г. е станало заседание на д-твото (протоколъ № 3) на което е приетъ новия уставъ на д-твото. Важни измѣнения сж слѣднитѣ: чл. 5: Въ края на всѣка година настоятелството е длъжно да дава отчетъ и равномѣтка за вървежа на д-твото въ присѣствие на единъ членъ отъ Гр. Община. За това Настоятелството трѣбва да извѣсти общината 8 дена по-рано. Настоятелството е длъжно да прѣдстави на Общината прѣписъ отъ отчета си и равномѣткитѣ. Чл. 9 Настоятелството е длъжно да издири и усвои съ съдѣйствието на гр. общ. управление имотитѣ на всички прѣждебивши дружества съ подобна цѣль. Чл. 41. Ако д-твото се разтури, всичкитѣ мѣ имоти прѣминаватъ въ владѣние на общината.

На 5 ноемврий 1888 г. Общинскиятъ Съвѣтъ се е занималъ съ разглеждане на прѣдставения му отъ д-вото уставъ за одобрение. Съвѣтътъ (проток. 85) постановилъ: I Приема устава на д-твото „Съгласие“ въ Пльвенъ *съ измѣненията направени отъ съвѣта*. Сумитѣ, които общината прѣдвижда всѣка година въ бюджета си за градска библиотека, ще се отпущатъ на това дружествн подъ расписка на прѣдседателя му. За оправдателни документи къмъ платежнитѣ заповѣди ще служатъ прѣписитѣ отъ годишнитѣ равномѣтки на д-вото. Това постановление е било утвѣр отъ Окр. Управ.

Октавъ Мирбо.

Жанна.

(Прѣводъ)

Това ставаще въ бюрото за безработни на Г-жа Пола Дюранъ. Една дама седѣше на кресло, а сръщуней права стоеше една слугиня. Въ единъ жгълъ сѣдържателката на бюрото нареждаше своитѣ бѣлѣжки въ едно чекмеже. Дамата бѣ дошла отъ Фонтенебло, за да си намѣри прислуга. Тя имашъ около педесетъ години. По вънкашността ѝ можѣ да се сѣди, че е отъ вишата буржуазия. Тоалетътъ ѝ бѣ теменъ и строгъ по провинциаленъ вкусъ. Слугинята — мършава и болява, съ оловенъ цвѣтъ на лицето — отъ лоша та и случайна храна имаше симпатична физиономия, а при по добри условия на животъ би могла смѣло да се рече красива. Тя бѣ доста чиста и въ черната си рокля изглеждаше твърдъ стройна. Черно джерси обгръща пусталата ѝ талия, бѣлата ѝ шапчица, кокетливо блѣсната назадь, открива че лото ѝ, дѣто се показватъ виющи се руси коси.

Слѣдъ подробенъ надутъ и оскърбителенъ прѣгледъ дамата най-сетнѣ благоволити да проговори:

— Ее, като каква работа сте вършили? . . . Слугиня ли?

— Да, госпожо!

Никакъ не мязате на такава . . . Какъ Ви викатъ?

— Жанна Ле Годекъ, госпожо!

— Жанна? — като подигна рамянѣ. Това име не е за слугини . . . То е име на млади свѣтски госпожици . . . И ако Вие се спазаритѣ при менъ, то не ще носите вече името Жанна.

— Както обичате, госпожо.

Жанна наведе глава. Тя все повече се подпираше съ двѣтъ рѣцѣ на чадѣра си.

— Дигнете си главата! — заповѣда дамата . . . Вие ще пробиете ковора съ проклѣтия си чадѣръ . . . Отъ кѣдѣ сте?

— Отъ Сенъ-Брие.

— Отъ Сенъ Брие?!

И дамата прѣзрително направи движения съ лице, които по-скоро мязаха на ужасни гримаси. Жглитѣ на устата,

очитѣ ѝ сж сбърчаха, като че бѣ глътнала чаша огъетъ.

Отъ Сенъ-Брие? . . . Повтори тя . . . Значи Вие сте бретонка? А пѣкъ азъ не обичамъ бретонкѣтѣ . . . Тѣ сж ви роглави и нечистоплѣтни.

— Азъ, госпожо, съмъ твърдъ чиста, протестира бѣдната Жанна.

— Това Вие казвате . . . впрочемъ ще видимъ . . . На колко години сте?

— Двадесетъ и шестъ.

— Само двадесетъ и шестъ! . . . А смѣтате ли годинитѣ съ млѣчнитѣ жѣби? Навѣрно не, защото Вие изглеждате твърдъ стара . . . Не се мѣчете да ме лъжете!

— Азъ не лъжа, госпожо . . . Ако изглеждамъ по-стара, то е че бѣхъ болна дълго врѣме.

— Ха, Вие сте била болна . . . Извика грубо и насмѣшливо Госпожата . . . И сте боледували дълго врѣме? Прѣдупрѣждавамъ Ви, моя дѣще, че макаръ работата въ моята кжща и да не е трудна, но все таки, тя изисква достатъчно порядѣчность, а за това е необходима съвсѣмъ здрава жена . . .

Жанна поиска да заглади неосторо-

женитѣ си думи и за това притури:

— О, азъ се излѣкувахъ . . . И сега съмъ съвършено здрава.

— Това е ваша работа . . . впрочемъ ще видимъ . . . Женена ли сте, или дѣвойка? . . . Шѣ? . . . Каква сте вие?

— Вдовица съмъ, госпожо.

— И . . . Прѣдполагамъ да нѣмате дѣца?

Пенеже Жанна не отговори веднага, госпожата още по живо настоя:

— Шѣ кажете ли най-сетнѣ? . . . Имате ли дѣца, или не?

— Имамъ мѣничка дѣщеря — се призна срамежливо тя.

— О, никакви дѣца въ кжщата ми . . . За никаква дѣна не приемамъ дѣца — извика тя, като правѣше гримаси и жестове, сѣкашъ че пѣдѣше отъ себѣ си мухи . . . Гдѣ е сега дѣщеря ви? . . .

— Тя е у лелята на мжжъ ми.

— Шѣ да леля? . . .

— Тя държи питиепродавница въ Руанъ.

— Печално занятие . . . Пианство, развратъ, — ето какви примѣри се даватъ на твоето дѣте . . . впрочемъ то-

На 10 декемвр. 1888 год. Общината съ писмо изпраща на Дружеството 68 л. 35 ст. «съборани пръзъ 1885 г. за основание Градска Библиотека въ Плъвенъ».

Пръдъ видъ обръщанието библиотеката въ „Библиотека на Градското читалище“ и на основание чл. 9 отъ новия уставъ, настоятелството съ писмо отъ 28 априль 1889 г. е помолило Общ. Упр. да позволи да се пръгледатъ книгитъ на учителската библиотека въ Св. Никол. училище и прибератъ тѣзи, които по еамото си назначение тръбва да бждатъ принадлежностъ на Градската Библиотека. Общинското Управление съ писмо отъ 29 априль с. г. е позволило на настоятелството и пръдписало за сжщата цълъ на главния учител да съставатъ списъкъ на намбренитъ книги отъ Старото Читалище, който да се пръдстави въ Общината и по сжщия списъкъ да се пръдадатъ книгитъ на д-твото. На 5 юлий с. г. Общ. упр. съобщило на д-твото, че е разпоредило да му се пръдадатъ книгитъ изброени въ списъка Книгитъ, 202 тома. по тоя начинъ сж минали въ Библиотеката.

Едва следъ това „обръщание частната библиотека на „Д-тво Съгласие въ библиотека на Градското читалище — въ Градска Библиотека — Дружеството и Библиотеката сж заживѣли единъ по интензивенъ животъ. Втората половина на 1889 г. съставлява една отъ най-свѣтлихъ страници въ историята на нашето Д-тво и на повърнатата му Градска Библиотека. Всѣки се интересува, всѣки жертвува Читалнята, вече прънесена въ дюкяна на баба Марга, се посещава отъ множество граждани, книгитъ за четение се разграбватъ. Доставени сж биле нови книги и особено списания. Изложени за четене е имало 26 вѣстници и списания, отъ които 12 вѣстници, 8 научни списания и 6 илюстрации, на български, руски, нѣмски и сръбски езици. Библиотеката отъ 85 тома при старото д-тво вече брой 583 тома. За 8 мѣсеци е имало случаи за домашно четение 157, като сж изнесени повече отъ 200 книги. Настоятелството на д-твото се е състояло отъ: Л. Петровъ (пръдседателъ), К. Мошевъ (п. пръдс.), Г. Смоляновъ (секр.), К. Вълчевъ (подъ секр.), П. Ненковъ (библи-

отекаръ) и Цв. Караивановъ (касиеръ).

Пръзъ 1890 г. и след. години д-твото вече се отклонява отъ своята уставна цълъ, като ангажира всичкитъ си налични сили въ въпроса за построяване на здание. Читалището и Библиотеката сж били почти занемарени. За тази цълъ 8 години, т. е. до 1897 г. всичкитъ книги, в-ци, списания и пр. въ библиотеката сж станъли отъ 583 адва 1360 тома.

ОТЗИВИ

Едно лице, което на нѣколко пжти е постъпвало на лѣчение въ тукашната болница и, отъ гдѣто завчера е исписано съ: „здравъ по собствено желание“, се яви въ редакцията и ни заяви, че единъ чиновникъ отъ болницата — името на когото за сега пръмълчаваме — между другото се занимавалъ и съ правенето на ковчези за умрѣли въ болницата; ковчезитъ били правени пръдъ очитъ на самитъ болни, находящи се на лѣчене въ болницата и продавани на нуждающитъ се по неимовърни цѣни, а сумитъ влизали въ джоба на чиновника.

Лицето е било и по рано тамъ на лѣчение въ болницата и ни расправи, е м. г. единъ боленъ, който е ималъ нещастие да умрѣ въ болницата, но роднинитъ на когото не благоволили да се снабдятъ съ ковчегъ отъ сжщия медицински чиновникъ, а си доставили тактъ отъ града, чиновника съ една невиджана нахалностъ се испречилъ срѣща имъ и забранилъ на слугитъ да вдигнатъ мъртвото тѣло и го положатъ въ ковчегъ, вслѣдствие на което тѣлото е било оставено вънъ на земята въ двора, гдѣто е оставено въ това положение цѣлидва часа.

Поради това всички присѣтствующи на погребенето се възмутили отъ тоя нечуванъ по рода си скандалъ и чудили на реда и управията, които царятъ въ това държавно учреждение.

Тѣзи търговия на ковчези въ болницата, до колкото се простиратъ свѣденията ни, по рано е била констатирана лично и отъ софийския лѣкаръ г. Дръ Гиргиновъ, който се е натъкналъ на цѣлъ складъ отъ готови за продажъ ковчези, но отъ тогава и до днесъ не е било пръдприето нищо сериозно противъ това.

Ний отъ своя страна обръщаме вниманието комуто се слѣдва върху горното и, за честта на болницата го молимъ да разпореди да се тури край на правенето ковчези за умрѣли въ едно държавно завѣдение, което е пръд-назначено за други по възвишени и по хуманни цѣли; още повече като се има пръдъ видъ, че правенето на ковчези пръдъ очитъ на самитъ болни, какво грозно впечатление би произвело това въ душата на единъ бо-

ленъ, който вѣрвайки въ медицината е прибѣгналъ до болницата за да получи облекчение на страданията си, когато отъ друга страна гледа насрѣща си пѣкъ, че му се приготвяля ковчегъ за испрчане на онзи свѣтъ? ! !

ХРОНИКА

Нашиятъ партиенъ другаръ г. Марко Нойковъ, досегашенъ директоръ на мъжката прогимназия и добръ познатъ на всички граждани, е назначенъ за граждани, е назначенъ за окръженъ управителъ въ гр. Търново, за кждѣто вече замина.

Учителскиятъ съвѣтъ ири мъжката гимназия въ единъ отъ послѣднитъ си съвѣти ее вземалъ слѣднитъ рѣшения:

I. Плъвенската държавна мъжка гимназия да се наименува съ името на Царь Освободителя „Александъръ Невски“.

II. За патроненъ праздникъ на гимназията да се опрѣдѣли 2 декември — денъ, въ който е станало тържественото поднаице на Царя благодарственъ адресъ. Чрвъзъ тоя праздникъ нейното сжществуване ще бжде свързано на вѣчни врѣмена съ най-свѣтлихъ страници отъ историята, не само на Плъвенъ но и на цѣла България.

III. При първото праздуване на патронния праздникъ да се основе „фондъ Александъръ II“, отъ сумитъ на който да се издигне една бронзова статуя на Освободителя върху фасада на „Александровска гимназия“ и съ това тя да се обърне въ единъ забължителенъ неговъ паметникъ.

IV. Слѣдъ като се реализира горната цѣлъ, сжщиятъ фондъ да служи за насърчаване способнитъ и трудолюбиви ученици, като се дава „Александровска премия“ на тия отъ тѣхъ, които учителския съвѣтъ опрѣдѣли.

Съвѣтътъ е рѣшилъ да моли г-на Министра на просвѣтата да удобри и съдѣйствува за реализирането на тѣзи му рѣшения. Ние не можемъ да не изкажемъ своята радостъ по този случай и поздравяваме съвѣта съ неговитъ похвални рѣшения.

Въ по-миналия брой на вѣстника ни бѣ напечатано едно антрефиле съ чисто личенъ характеръ противъ нѣкои основни учители безъ знанието на нашия редакторъ. Съжаляваме за станалото и за въ бжде редакцията ще бжде върна на своята програмна дума да се не занимава съ лични дертове и недоразумѣния.

Прѣди два дни е станалъ изборъ въ града за главни учители споредъ послѣднитъ разпореджания на министерството на нар. просвѣта и сж избрани съ болшинство г. г. С. Данковъ, Цв. Вълевъ и Н. Минчевъ.

Онлкъвания получихме отъ много наши абонати, че не получаватъ редовно вѣстника ни. Обръщаме вниманието на почитаемата т: пощ станция

Апелативната жалба на г. г. Т. Табаковъ Т. Цвѣтковъ, Ст. Коларовъ, и С. Гетовъ отъносно наложенага обща възбрана върху имотитъ имъ се е разгледала на 4 т. м. въ Русенския апелативенъ сждъ и е оставена безъ послѣдствие.

Международниятъ библиографически институтъ въ Брюкселъ е разпратилъ до всички свои членове специална брошура, въ която излага програмата и цѣльта на международния конгресъ и конференция, които ще се свикатъ идната 1910 год. въ Брюкселъ. На този конгресъ сж поканени да участвуватъ всичкитъ европейски държави въ това число и България. Поканенъ е и нашия библиотекаръ г. П. Ненковъ да вземе участие

На 21 т. м. въ салона на др-во „Съгласие“ женското др-во „Пробуждане“ въ града ще даде литературно музикална вечеринка А на 22 т. м. сутринта ще има безплатно музикално утро съ сказка.

Депутацията отъ гр. Севлиево, Ловечъ и Троянъ заминава днесъ за София да се пръдстави прѣдъ г. Мръ Прѣдседателя и му поднесе рѣшенията на послѣдния митингъ, състоялъ се въ гр. Севлиево, по въпроса за построяване на новъ железопътенъ клонъ Плъвенъ — Ловечъ — Севлиево — Троянъ — Габрово. Официално е поканена и нашата община да подкрѣпи тѣхнитъ искания. Пожелаваме успѣхъ на депутацията.

Съобщаваме на запитванията по поводъ съобщението ни въ миналия брой на вѣстника за апатията на гражданството къмъ градската библиотека и др-во „Съгласие“, че въ най-близкитъ броеве на вѣстника ни ще почнемъ печатенето на нѣколко статии върху живота, дѣйността и належачитъ нововедения изобщо въ управлението и наредбитъ на д-то и библиотеката.

Съ съжаление тръбва да отбѣлжимъ факта, че по-въпроса за петъ милионния заемъ що мери да направи общ съвѣтъ до сега сж постъпили само три заявления отъ трима граждани, които желаятъ да се направи референдумъ.

Др-то на класнитъ учители въ града ни е вземало инициативата за откриването курсъ на народни четения въ салона на др-во „Съгласие“, за тая цѣлъ то е поканило всички други културни др-ва въ града за да се състави подробенъ планъ на курса и сжщеврѣменно го подпомогнатъ въ случая. Идеята на дружеството е прѣкрасна, обаче намъ се иска да върваме, че поради липсата на хора енергични и прѣдани, които да организиратъ курса идеята ще си остане, само една хубава и желанна идея.

Въ града се е сформирувалъ струненъ оркестръ подъ управлението на г. Ангелъ Вълковъ, бившъ учител по музика въ Ловечъ. Хората, които влизатъ въ него, сж повечето отъ персо-

ва не е моята работа . . . Колко го динио е дѣтето ти?

— На 18 мѣсеца, госпожо.

Госпожата ядосано се въртѣше на креслото си . . . Тя бѣ възмутена, скандализирана.

— Дѣца! . . . Моля ви се . . . Да раждашъ дѣца, когато не можемъ да ги възпиташъ и да ги имашъ при себе си . . . Тѣзи хора сж непоправими, — тѣ сѣкашъ че сж побѣснѣли . . .

И все повече и повече прѣдизви кателна и жестока, тя се обърна къмъ трѣптящата отъ погледа ѝ жена:

— Прѣдупрѣждавамъ ви — каза тя, разчленявайки на срички всѣка дума — прѣдупрѣждавамъ ви, че, ако се спазарите за прислуга при менъ, азъ не се съгласявамъ да доведете у дома момиченцето си . . . Послѣ, никакви отлъчвания отъ кжщи, никакви посѣтители . . . Не, не . . . Никакви чужденци . . . Никакви вагабонди, — никакви хора, които не познавамъ . . . И безъ това сме достатъчно изложени . . .

Въпрѣки тѣзи декларации Жанна си позволи да попита:

— Въ тактъвъ случай госпожата нали ще ми позволява да навѣствамъ дѣщеря си единъ пжтъ . . . Само единъ пжтъ . . . въ годината.

— Не! . . . бѣ отговорътъ на неумолимата буржуазна дама.

— Азъ недопускамъ никакви отлъчки отъ кжщи, продължи тя. Това у менъ е единъ принципъ, който азъ никога нѣма да допустна да се наруши . . . Азъ не плащамъ на слугитъ си, што подъ прѣдлогъ да наглеждатъ дѣщеритъ си . . . да се скитатъ по цѣли нощи по подозрителни мѣста . . . Това за тѣхъ би било твърдъ износно, наистина . . . Не, не . . . и мате ли нѣкакви свидѣтелства?

— Да, госпожо,

Слугината измъкна изъ джеба си една хартия, въ която бѣха обвити жълти, измачкани и изцапани свидѣтелства и . . . мълчеливо, съ трѣперяща ржка, ги подаде на госпожата . . . Послѣдната ги хвана съ крайчетата на прѣститъ си като че се страхуваше да се не умърси и съ едни отвратителни гримаси тя разгъна едно, отъ което започна да чете съ високъ гласъ:

— „Удостоверявамъ, че двойката Ж.“ . . .

Како прѣкрасна четенето, тя отправи свирѣпи погледи къмъ Жанна, която все повече и повече се смущаваше.

— Двойка . . . Тукъ написано дѣвойка! . . . Значи вие не сте женена . . . И имате дѣте . . . Какво ще каже това? . . .

Извинете ме госпожо . . . Азъ съмъ оженена отъ три години, а свидѣтелството е издадено прѣди шестъ години . . . Ако обичате вижте датата му — обясни Жанна . . .

— Впрочемъ . . . Това е Ваша работа — каза госпожа и продължи четенето на свидѣтелството.

— „ . . . Че дѣвойката Жанна Ле Гоекъ ми е прислужвала 13 мѣсеци и че азъ не мога въ нищо да я упрѣкна: ни върху работата, ни върху чистотата, ни поведението ѝ“ . . . Да, всѣкога все сжщата пѣсенъ . . . Свидѣтелства, които нищо не казватъ . . . Нищо не доказватъ . . . Никакви свѣдѣния нѣма . . . Гдѣ бихъ могла да се справя съ тази дама?

— Тя е умрѣла.

— Тя е умрѣла . . . Разбирамъ защо е умрѣла . . . Така вие имате едно свидѣтелство и лицето, което Ви го е дало, именно то да умрѣ . . . Ще се съгласите, че това е твърдъ странно . . .

Всичко това биде казано съ твърдъ унизителенъ, ирониченъ и пълненъ съ подозрѣния тонъ. Тя взе друго свидѣтелство.

— А тази госпожа? . . . И тя е умрѣла, безъ съмнѣние.

— Не, госпожо . . . Мадамъ Робертъ сега е въ Алжирия; заминала съ мъжа си — Полковникъ Робертъ.

— Въ Алжирия — извика дамата. Разбира се . . . И какъ можешъ писа за свѣдения въ Алжирия . . . Едни умрѣли, други — въ Алжирия . . . Иди търси свѣдения изъ Ажирия . . . Това е твърдъ чудно.

— Но азъ имамъ и други свидѣтелства, госпожо! — молѣше нещастната Жанна . . . Можете да видите . . . Можете да се усвѣдомите . . .

— Да, да! . . . Азъ виждамъ, че има още много . . . виждамъ че си промѣнила много мѣста. Твърдъ много мѣста . . . На вашитъ години това Ви мно-

нада на двѣтъ военни музики. Оркестрът е съставенъ отъ 14 души и има на разположение най-разнообразни и подобрани музикални парчета. Първигъ репетиции, на които присъствувахме, ни общаватъ много. Нашигъ поздравления на на сърдечния на смѣлитъ ратници въ музикалното дѣло.

Вѣстника се печати въ друга печатница и поради това г. Мутафчиевъ нѣма нищо общо съ вѣстника.

Изъ науката и живота.

2000 години подъ вода.

Единъ гръцки корабъ излъзалъ изъ порта Мадея на ловъ за сунгери и направилъ твърдѣ оригинално откритие. Като пустнали водолазигъ на морското дъно, тѣ вмѣсто сунгери се натъкнали на скелета на единъ затъналъ корабъ. Командата се отказала да търси сунгери, казвали че тукъ се е замѣсила нѣкаква нечиста сила. Всѣки по своему разправялъ за спящия гигантъ на морското дъно. Съ помощта на наета команда удало имъ се подирѣ дълги усилия да извадятъ на Божия свѣтъ загадъчното чудовище, което се оказало не нѣщо друго, освѣнъ единъ корабъ, който ималъ 30 метра дължина и 8 метра ширина. Кокто прѣдполагатъ, този корабъ е носилъ цѣла маса мраморни и бронзови издѣлѣя, прѣдзначени за нѣкакви строящи се храмъ. Корабътъ е прѣтърпѣлъ крушение нѣщо до прѣди 2000 години и всичко до това врѣме е пролѣжалъ на морското дъно.

Между намѣренитѣ статуи най-добъръ уцѣлѣла е бронзовото издѣлие на Еросъ, богъ на любовта-

копие отъ произведението на великия гръцки скулпторъ Пракситель. Прѣкрасна женска статуя съ свѣтилникъ въ рѣка. Но особенъ интересъ прѣдставлявала колоната, увѣнчана отгоръ съ главата на Дионисия, богъ на виното и веселието, съ подписа на скулптура Беотий изъ Халкедонъ, който живѣлъ въ II вѣкъ прѣдъ Христа и за когото помънава Плиний и други стари писатели.

Тѣзи прѣкрасни произведения на изкуството сж биле извадени въ съвършено жалко състояние, цѣли покрити съ пѣськъ и морски раковини. Много трудъ е трѣвало да се употреби, за да се приближатъ къмъ първоначалното имъ положение и красота.

Сега всички рѣдкости намѣре-

ни на затъналия корабъ красятъ музея Ауди въ Bardos, близо до Тунисъ.

ОБЯВЛЕНИЯ

Плѣвенско Окръжно Финансово Управление.

Извѣстявамъ на интересующитѣ се, че на 30 декември т. год. въ 3 ч. слѣдъ обѣдъ, въ канцеларията ми и въ тая на Свищовското Финансово управление ще се произведе тръгъ съ тайна конкуренция за отдаване на прѣдприемачъ експлоатацията на държавното бла-

то „Кара-боазъ“, находяще се между въ землищата на с. Голянци, Брѣстъ, Гигенъ, Черчеланъ и Мжгура, Никополска околия за врѣме отъ 1 януарии 1910 год. до 31 декември с. год.

Залогъ за право участие въ тръга се изискатъ 750 лева.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцеларитѣ на двѣтъ управления.

гр. Плѣвень, 20 ноември 1909 г.

Окр. Финан. Началникъ **М. Михалевъ**

КОЛОНИАЛЕНЪ МАГАЗИНЪ
на
МИЛКО СТ. ТОТЕВЪ

(Доставчикъ на Плѣвенския Гарнизонъ) Пристигнаха ми прѣсени и ефтени Салами — 1.20 лв. кгр. Шумки — 2.20 лв. кгр. Лимони — 2.50 лв. до 3 лв. 100-тѣхъ.

Въ магазинътъ ми ще намѣритѣ най-различни прѣсени риби и други съестни продукти при най-износни цѣни.

Музикални празненства.

Въ 1910 год. Мюхенъ се организира всемирна изложба, която разчита на грамаденъ напливъ отъ инустралци въ Оберъ-Амергау; мисли се да се устроятъ знаменити мистерии, които се повтарятъ единъ пѣтъ всѣки десетъ години. Изложбата ще бжде раздѣлена на три главни секции.

Втория отдѣлъ се посвѣтвява на

серия музикални празненства отъ различни епохи и периоди. Въ него ще вземе участие оркестръ подъ управлението на Феликсъ Мотль; послѣ камерни концерти; грандиозно състезание на военни музикални оркестри изъ цѣлия свѣтъ, както това е било въ Парижъ прѣвъ 1867 година.

Освѣнъ това, наредени сж цѣлъ редъ музикални празненства въ честъ на Моцарта и Вагнера.

ПЕЧАТНИЦА
КАРАИВАНОВЪ И ВЛАХОВЪ
ПЛѢВЕНЪ

Поднови всичкигъ си букви като ги замѣни съ нови и модерни букви.
Приема да отпечатва всичко. Цѣни намалени.
Продава се въ книжарницата и всички ученически и канцеларски материали.
Цѣни умерени.

го мѣста. Твърдѣ много мѣста . . . На вашитѣ години това Ви много прѣпорѣчва! . . . Но, оставете си свидѣлствата . . . Азъ ще видя . . . Сега друго нѣщо . . . Какво знаете да работитѣ?
Зная всички къшовнишки работи . . . Да зная . . . Да прислужвамъ на софра . . .
— Знаете ли добрѣ да кърпите?
— Да, госпожо.
— А знаете ли да отхранвате птици?
— Не, госпожо . . . Това не влиза въ кръга на моята работа.
— Вашата работа е да правите всичко, каквото Ви заповѣдатъ господаритѣ . . . Вие изглеждате да имате лошъ характеръ — смѣира строго дамата.
— Не, госпожо . . . Азъ съвсѣмъ не съмъ такава . . .
— Разбира се, тѣй казвате Вие . . . Тѣй говорятъ всички, а послѣ съ щипцитѣ да ги не хванешъ, но ще видимъ . . . Азъ вече ви прѣдупрѣдихъ, че макаръ и да не ми е трудна работата, обаче азъ ще искамъ тя да бжде въ пълненъ порядъкъ . . . У дома прислугата става въ петъ часа . . .
— Сжщо и зимѣ ли?
— И зимѣ, разбира се . . . А защо питате и зимѣ ли? . . . Мигаръ зимѣ работата е по-малко? . . . Ето единъ смѣшенъ въпросъ . . . У дома слугинята почиства стѣпалата, салона, кабинета на господаря . . . спалнята, разбира се . . . запалва печкитѣ . . . Готвачката почиства чакалнята, коридоритѣ и трапезарията . . . Но азъ особено съмъ вискателна къмъ чистотата . . . Не искамъ да видя една пращинка . . . бравитѣ на вратитѣ да сж очистени . . . Мобилитѣ трѣбва да

блѣщатъ . . . Стъклата на прозорцитѣ да сж съвсѣмъ чисти . . . У дома слугинята отхранва и птицитѣ . . .
— Но азъ не зная това, госпожо . . .
— Вие ще се научите . . . Послѣ, слугинята у дома пере, мие, ютилдисва — съ изключение на господарскитѣ ризи — тя шие . . . Азъ всичко шия дома, съ изключение на моя костюмъ . . . Слугинята прислужва на масата, псмага на готвачката при измиването и изчитването на сждоветъ . . . Дома трѣбва порядъкъ . . . Голѣмъ порядъкъ . . . Защото азъ съмъ къмъ него и . . . къмъ чистотата . . . а особено пѣкъ за честността . . . разбира се, азъ държа всичко подъ ключъ . . . Когато дотрѣба нѣщо, то трѣбва да ме питате . . . Азъ ужасно мразя разточителността . . . Какво сте привикнали да закусвате сутринъ?
— Кафе съ млѣко, Госпожо!
— Кафе съ млѣко? Не Ви е срамъ . . . Да, всички като тебъ искатъ да закусватъ кафе съ млѣко . . . Но азъ таквъзъ нѣщо не позволявамъ . . . Сутринъ ще Ви давамъ супа . . . То ще бжде по-добро за стомаха Ви . . . Какво ще кажете, а?
Жанна нищо не отговори . . . Но забѣлѣзваше се, че прави усилия за да каже нѣщо. Тя се рѣши:
— Извинете, госпожо . . . Ще Ви питамъ, какво даватъ за напивка?
— Шестъ литри Сидръ*,) ябълково вино на седмица.
— Азъ не мога да пия сидръ, госпожо . . . Докторътъ ми е забранилъ . . .
— Хъм! . . . Докторътъ Би забранилъ, ха? . . . Прие все това азъ ще Ви давамъ шестъ литри сидръ . . . Ако

искате вино, може да си купувате на своя смѣтка, то е ваша работа! . . . А каква заплата искате?
Слугинята се смути, започна да гледа ковра, стѣнния часовникъ, пода, мачкане нервно чадѣра си и боязливо продума:
— Четиредесетъ лева.
— Четиредесетъ лева! Извика госпожата . . . А защо не искате десетъ хиляди . . . Луди ли сте, молява Ви се . . . Четиредесетъ лева . . . та това е нечувано . . . Нѣкога се плащаше петнадесетъ лева и имаше чудесна прислуга . . . И при това даже не знаете и птици да отхранвате . . . Вие нищо не знаете . . . Азъ Ви давамъ тридесетъ лева . . . И виждамъ, че и това е много . . . Защото у дома нѣма за какво да харчите . . . Азъ не съмъ вискателна къмъ тоалета . . . Ще Ви ператъ, ще Ви Хранятъ . . . пѣкъ каква храна . . . Азъ сама разпрѣдѣлямъ порциитѣ . . .
— Азъ всѣкъждъ, кждѣто съмъ била до сега, все по четиредесетъ лева ми е плащано, Госпожо — настояваше Жанна.
Госпожата стана . . . И сухо съ злоба притурѣ:
— Е, добрѣ! . . . Идете тамъ, гдѣто Ви плащатъ по толкова, каза тя. Четиредесетъ лева . . . Какво нахалство! . . . Вземи си свидѣлствата . . . дадени отъ умрѣли хора и . . . вѣнъ да те нѣма.
Жанна обви грижливо своитѣ свидѣлства, тури ги внимателно въ джеба на роклята си, послѣ съ единъ печаленъ и боязливъ гласъ помоли:
— Ако госпожата се съгласи да ми даде тридесетъ и петъ лева, то тогазъ

можемъ да натъкнимъ . . .
— Нито петакъ! . . . Маршъ вѣнъ! . . . Вървете въ Алжиря та намерете Вашата г-жа Робертъ . . . вървете кждѣто щете . . . всѣкъждъ се намиратъ вагабондки като васъ . . . Има ги цѣлъ купъ . . . Маршъ вѣнъ!
Съ печално лице, съ бавенъ вървежъ, Жанна излезе отъ бюрото, като направи два поклона . . .
По очитѣ и по стиснатитѣ уста личеше, че тя едвамъ се сдържа отъ плачъ.
Като остана сама, побѣсналата дама извика:
Ахъ, прислуга! . . . Каква язва . . . Не може човѣкъ днесъ да си намѣри слугиня . . .
На това г-жа Пола-Дюранъ, която бѣше свършила нареждането на блѣжкитѣ си, отговори съ тържественъ, печаленъ и строгъ видъ:
— Азъ ви прѣдупрѣдихъ, госпожо, — всички сж такива . . . Нищо не искатъ да работятъ, а искатъ да имъ се плаща съ стотици и хиляди . . . Сега нѣмамъ по-добра отъ тази . . . Останалитѣ сж все по-лоши . . . Елате утрѣ, може би ще се нѣмри нѣкоя . . . Ахъ, повѣрвайте ми, колко ме измѣчватъ тѣ . . .
Въ това врѣме Жанна се върна въ съсѣдиата стая, гдѣто я чакаха нейнитѣ безработни другарки . . .
— Ее, какво? . . . Какъ? . . . питаха всичви,
Жанна отидѣ навжтрѣ въ стаята на една скамейка. Съ наведена глава, съ кръстени рѣцѣ, съ празенъ стомахъ, съ скръбъ на сърдцето, тя сдѣвше мълчалива, а пѣкъ краката ѝ трѣперѣха тѣй нервно . . . Тѣй нервно . . .

Антики (старини) купува Иванъ Дановъ.